



**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni  
Praesertim Augustini, Et Thomae Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones  
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis  
Fundamentaliter discussa

De Sacramentis In Genere Et Specie - Libros Octo Complectens

**Henricus, de Sancto Ignatio**

**Leodii, 1709**

Caput 5. Chryisma necessariò esse debet ab Episcopo benedictum. An  
necessitate Sacramenti? Communis est sententia quòd sic; tametsi non  
usquequaque certa.

---

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73212](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73212)



videbitur infra) sic nec omnia quæ assignavit pro materia.

20 Nec laudati Auctores desituti sunt positivis fundamentis, quibus jam dicta confirmant. Primum namque Innocentius III. cap. *pastoralis* de Sacram. non iterand. interrogatus ab Episcopo Helienfi, an reconfirmandus esset, qui (per errorem) solo oleo fuerat confirmatus? Item an iterum ordinandus, qui sine manuum impositione ordinatus fuerat Subdiaconus? Unâ eademque responsione rescripsit, nihil sive in uno, sive in altero casu iterandum, sed cautè suppleendum, quod fuit omisissum. Tam ergo rescripsit, non esse in priore casu reconfirmandum, quam in posteriore non esse reordinandum. Per consequens tam supposuit Confirmationem in priore casu validam fuisse, quam in posteriore ordinationem. Neque enim solum significavit, Confirmationis & Ordinis Sacramentum iterabile non esse (utpote de quo interrogatus non fuerat ab Episcopo Helienfi) sed Confirmationis Sacramentum non esse iterandum in eo qui per errorem fuit, non *chrysmate* sed oleo delinitus; uti nec Ordinis in eo qui sine impositione manuum fuerat ad Ordinem Subdiaconatus assumptus. Hic est enim duplex casus, ipsi à laudato Episcopo propositus. Et ad utrumque respondit: quod in talibus non est aliquid iterandum (non dixit iterabile) sed cautè suppleendum quod ex ritibus accidentalibus fuerat prætermisissum. Fuisse autem iterandum Sacramentum, si tuisset invalidè collatum. Censuit ergo Pontifex utrumque Sacramentum validè fuisse collatum.

21 Secundò, hoc Sacramentum non semel à SS. Patribus vocatur Sacramentum olei, de coque loquendo Patres sæpè olei tantum meminerunt, non balsami. Nam Tertullianus l. 1. contra Marcionem olei tantum meminit, sicut & Augustinus l. 5. de Bapt. contra Donatist. c. 20.

22 Tertio, vetustissimi Scriptores nusquam balsami mentionem faciunt (inquit Hamelius hic c. 2.) & licet faciunt mentionem chrysmatis, eo nomine sæpè oleum simplex designant, ut videre licet in Optato Milevitano l. 7. Augustino l. 17. Civit. c. 10. ubi merum oleum, quo Reges consecrabantur, chrysmâ vocat. Sicut & Innocentius l. epist. ad Decentium c. 8. oleum, de quo Jacobi 5. *Infirmatur quis in vobis, &c.*, vocat sanctum oleum chrysmatis.

23 Quarto, materia essentialis Sacramenti omnibus nota sic esse debet, ut vera ab adulterina facillè discerni queat. Balsamum autem variis modis adulterari potest; nec verum ab adulterino potest facillè discerni; nec proinde certò scire possumus, an illud quod habemus sit genuinum.

24 Quintò, nullo irrefragabili testimonio constat, balsamum semper & indispensabiliter adhibitum fuisse. Et ut id constaret, non protinus constaret, idè id factum, quòd balsamum sit de necessitate Sacramenti; sed fortè idè quòd sit de necessitate præcepti divini, sive ex institutione Christi, prout Estius censet loco relato: quomodo (inquit Cyprianus in epist. 68. ad Cæciliam) in Sacramento Dominici Calicis, aquam ex ejusdem Christi institutione docet esse necessario miscendam: que tamen si omittatur, constabit nihilominus substantia Sacramenti.

## CAPUT V.

*Chrysmâ necessario esse debet ab Episcopo benedictum. An necessitate Sacramenti? Communis est sententia quòd sic; tamen non usquequaque certa*

25 *Chrysmâ esse debet ab Episcopo benedictum, constat ex omnibus Latinorum Ritualibus, Græcorumque Euchologiais. Quæ omnia mate-*

riam hujus Sacramenti, cum Concilio Florentino, assignant benedictione Episcopi consecratam. Et concinunt vetera Concilia Laodicenum can. 48. Bracharense II. can. 4. Concinunt etiam Patres, Tertullianus lib. de Bapt. Basilus lib. de Spiritu sancto. Cyrillus Hierosolymitanus Catech. 3. Augustinus ferm. 217. de temp. materiam hujus Sacramenti *sacram. sacrosanctam, benedictam*, &c. designantes. In capite verò 4. de Hierarch. Eccles. in epist. 1. Innocentii I. c. 3. & in epist. 2. Fabiano adscripta expressè habetur *chrysmâ per Pontificem benedicti*.

Huc accedit perpetua Ecclesie praxis. Tamen si 26 enim aliquando Sacramentum hoc à simplici Sacerdote, per Apostolicæ Sedis dispensationem (teste Eugenio IV.) legatur, fuisse administratum; hæc tamen adjectâ conditione, seu limitatione: *chrysmate per Episcopum confecto*. Nec usquam legitur facultas conficiendi seu benediciendi chrysmatis simplici Presbytero concessa. Econtrâ in Concilio Cartaginensi III. can. 3. sic legitur: *Presbyter... chrysmâ nunquam conficiat*. Quod & in Concilio Romano II. sub Sylvestro Papa, in Hispalensi II. sub Bonifacio Papa, in Toletano I. sub Anastasio, in Bracharensi I. sub Joanne III. prohibitum Merbesius ostendit hic q. 9. Et Montanus Archiepiscopus Toletanus ad Theobertum scribens: *Quidam (ait) Presbyteri ausu temerario... cunctis ab initio fides Catholicis, sæculis inusitatum... nisi tantum Pontificibus debitum jus consecrationis chrysmâ, nescio quo sibip, an dementia dicam? indubitanter assumunt: quòd quam sacrilegum sit, pissimam tuam conscientiam latere non credo*.

Et ne aliquod de Ecclesie, etiam Orientalis, 27 praxi dubium superit, Clemens VIII. Constitutione 38. quæ continet instructionem super ritibus Græcorum, ita scribit, *chrysmâ autem, quòd non nisi ab Episcopo, etiam juxta eorum ritum confici potest*.

Unde communis Doctorum sententia est, 28 chrysmatis benedictionem simplici Presbytero à Sede Apostolica committi non posse, tamen Confirmationis administratio ipsi ab eadem Sede committi queat.

Communis etiam Doctorum sententia est, 29 chrysmâ de necessitate Sacramenti ex Christi institutione esse debere ab Episcopo benedictum. Aliàs quomodo benedictio illius simplici Presbytero per Apostolicam Sedem committi non posset? Et si posset, quid est quòd nunquam commissa fuisset, prout ipsamet collatio hujus Sacramenti?

Apud Wadingum nihilominus in Annalibus 30 Minorum to. 5. ad annum Christi 1444. n. 45. legitur Bulla Eugenii IV. anno illo edita, ex Vaticano folio 285. desumpta, sub hoc tenore: *Saceres Religionis Inquisitori, Fratri Fabiano de Bacchia, Ordinis Minorum, in partibus Septentrionalibus Moldavie, Walachie, Bulgaria, &c. concedimus facultatem, illis (populis) Eucharistia, Baptismatis, Chrysmatis, seu Confirmationis, Extreme Unctionis, & alia Ecclesie Sacramenta ministrare... Capellas quoque & altaria, calices & paramenta ecclesiastica, oleum sanctum (pro infirmis) & chrysmâ (pro confirmandis) conficere, ac reconciliandas Ecclesias & cæmeteria reconciliare*.

Aliundè conclusio istius enthymematis non est 31 usquequaque certa: Ecclesia semper adhibuit chrysmâ ab Episcopo benedictum. Ergo chrysmâ, ab Episcopo benedictum, est de necessitate hujus Sacramenti. Tamen enim Ecclesia semper adhibuerit chrysmâ novum, sive anno illo confectum, teste Fabio Papa in epist. vulgò ipsi adscripta: *chrysmâ novum haud idè est de necessitate Sacramenti*.



Tametsi etiam in Sacramento altaris, Ecclesia semper adhibuerit aquam cum vino: non ideo aqua est de necessitate istius Sacramenti. Ideo dixi communem sententiam, qua asserit Episcopalem chrysmatis benedictionem esse de necessitate Sacramenti Confirmationis, non esse usquequaque certam. Cum fundamentum istius certitudinis non sit nisi perpetua Ecclesiae praxis.

- 32 Propterea speculative improbabili non ostenditur opinio Paludani, Cajetani, Victoris, Valentini ( apud Leandrum q. 5. ) necnon Scoti & Soti ( apud Præpositum q. 72. a. 3. dub. 2. ) & aliorum apud Dianam p. 8. tr. 1. resol. 12. negantium Episcopalem benedictionem esse necessariam necessitate Sacramenti, tametsi necessariam esse fateantur necessitate præcepti.

## CAPUT VI.

*Unctio chrysmatis fieri debet, ad modum crucis, in fronte. Si quid horum prætermittitur, Sacramentum est nullum: tametsi de eo non omnes conveniant.*

- 33 Quid chrysmatis unctio in fronte, ad modum crucis, fieri debeat, declarat & rationem reddit Concilium Florentinum: *In fronte, ubi veneranda sedes est, confirmandum inungitur, ne Chrysmi nomen confiteri erubescat, & præcipue crucem eius, quæ Judæis est scandalum, gentibus autem pulchra. Propter quod signus crucis in fronte signatur.*

- 34 Rationem hanc Florentinum deprehendit ex Augustino in Psal. 141. & serm. 15. inter additos à Parisiensibus.

- 35 Idque totum Doctores communiter usque adeo existimant esse de necessitate Sacramenti, ut si quid horum prætermittatur, Sacramentum censent nullum, & si in alia corporis parte, non in fronte, unctio fieret, Confirmatio non subsisteret. Unde SS. Patres unctio in fronte faciendæ passim meminerunt, ut Tertullianus lib. de præscript. c. 40. Cyrillus Hierosolymit. Catech. mystag. 3. Prudentius in Psycomachia. Innocentius I. ubi supra. Augustinus in Psal. 141. Gregorius I. in Sacram. Et lib. 3. epist. 26. Isidorus Hispal. lib. 2. de div. offic. c. 26. Amalarius Fortunatus l. 1. de Eccl. offic. c. 27. Petrus Damian. serm. 1. in dedic. Eccl. Rupertus l. 5. de div. offic. c. 16.

- 36 Cùmque à nullo Concilio, vel Pontifice primum instituta legatur, ex Apostolica Traditione ad nos pervenisse jure creditur. Quod enim *universa tenet Ecclesia, nec Conciliis institutum, sed semper retentum est, non nisi auctoritate Apostolica traditum rectissime creditur*, inquit Augustinus l. 4. de Bapt. contra Donatist. c. 24. Signum denique crucis esse de necessitate Sacramenti, Augustinus tr. 118. in Joan. videri potest indicare, cum dicit: *Hoc signum nisi adhibeatur, sive frontibus erudentium, sive ipsi aquæ, ex qua regenerantur, sive oleo, quo chrysmate unguuntur, sive sacrificio, quo aluntur, nihil eorum ritè perficitur.* Id tamen ex verbis istis efficaciter non conficitur, magis quàm signum crucis esse de necessitate Sacramentorum Baptismi & Eucharistiæ.

- 37 Quidquid tamen de eo sit, frontis unctio in Victoria & Ledesma apud Dianam p. 10. tr. 8. resol. 30. negant esse de necessitate Sacramenti. De signo crucis idem opinantur Aurcolus, Vivaldus, Fernandez, &c.

## CAPUT VII.

*Impositio manû, vel manuum, verisimilis est essentialis, sive de necessitate Sacramenti.*

- 38 Probatur non solum ex eo quòd per eam Apostoli, & tota deinceps Ecclesia semper hoc Sa-

cramentum administrarunt; verùm insuper ex eo quòd per eam contulerint proprium hujus Sacramenti effectum, videlicet Spiritum sanctum, ad roborandum fideles, juxta illud Act. 8. *Tunc imponebant manus super illos, & accipiebant Spiritum sanctum.* Hunc enim locum de Confirmatione SS. Patres communiter intelligunt, ut Tertullianus l. de Bapt. c. 7. Cyprianus numero 40. referendus. Ambrosius l. de initiandis c. 7. *Serva quod accepisti: signavit te Deus Pater, confirmavit Christus Dominus, & dedit signus Spiritus in corde tuo, sicut ex Apostolorum lectione* (non alià quàm proximè allegatà) *dicisti.* Chrysostomus in cap. 8. Actuum, dicens, *hoc ipsum nunc favore Episcopos, quòd Apostoli manuum impositione, & oratione super Neophytos faciebant.* Augustinus 15. Trinit. 28. *Apostoli orabant, ut veniret Spiritus sanctus in eos, quibus manus imponebant.* Quem morem in suis Præpositis (id est Episcopis) etiam nunc servat Ecclesia. Isidorus Hispal. l. 2. de div. offic. c. 26. *Post Baptismum per Episcopos datur Spiritus sanctus, cum manuum impositione.* Hoc in Actibus Apostolorum fecisse memoramus Apostoli, Innocentius III. cap. eùm venisset de sacra unctio: *Per frontis chrysmationem, manû impositio designatur, qua alio nomine dicitur Confirmatio. Quia per eam Spiritus sanctus ad augmentum datur & roboratur.* Unde hanc... *non nisi... Episcopus debet conferre. Quia de solis Apostolis (quarum successores sunt Episcopi) legitur, quòd per manû impositionem Spiritum sanctum dabant, quemadmodum Actuum Apostolorum lectio manifestat, &c.*

Per illam verò manuum impositionem non sic-  
cam intelligunt SS. Patres, sed eam quæ fit un-  
gendo baptizatum. Sic proinde intelligunt fecisse  
Apostolos, dum impositione manuum contu-  
lerunt Spiritum sanctum. Tradunt enim id hodie  
facere Episcopos, quòd Apostoli fecerunt. Sci-  
mus autem Episcopos hodie non confirmare sic-  
tam impositione, sed eam quæ fit un-  
gendo, vel eum unctio. Sicque legere est apud Bedam  
in Psal. 26. *Unctio quoque per manû impositionem ab  
Episcopis fit, & vulgo Confirmatio dicitur, &c.* Et  
apud Amalarium Fortunatum l. 1. de offic. Eccl. c. 27. *Ut ab Episcopis solis inungatur (baptizatus)  
per manû impositionem, ab Apostolis assumptum  
est.* Et apud Rabanum l. 1. de institut. Clericor. c. 26. *Episcopus baptizatum per manû imposi-  
tionem eum ipso chrysmate signat.* Et apud Ra-  
tramum Corbeiensem l. 4. contra Græc. *Gratia  
Spiritû sancti per impositionem manuum tribuitur  
ab Episcopis: quòd tunc fit, quando frontes baptiza-  
torum chrysmate sancto inlinuntur ab Episcopis.*  
Et apud Ivonem Carnotensem serm. de conven-  
tione novi & veteris Testamenti: *Per manû im-  
positionem sacro chrysmate baptizati confirmantur.*  
Et apud Hugonem à S. Victore de Sacram. l. 2. p. 15. c. 1. p. 7. c. 2. *Pontifex per manû imposi-  
tionem confirmandos ungit in fronte.*

Ex his igitur omnibus constat, per manû E-  
piscopalis impositionem proprium hujus Sacra-  
menti effectum conferri, id est Spiritum sanctum  
ad spirituale robur dari. Quòd ipsum SS. Patres  
uno ore tradunt. Cyprianus namque epist. 73. ad  
Jubayanum, loquens de Samaritanis jam baptiza-  
tis, de quibus Act. 8. *Quòd (inquit) ipsi decra-  
vit, id à Petro & Joanne factum est, ut oratione pro  
eis habitâ, & manu impositâ, invocaretur & in-  
funderetur Spiritus sanctus.* Quòd nunc quoque apud  
nos geritur, ut qui in Ecclesia baptizantur, Præ-  
positis Ecclesie offerantur, & per nostram orati-  
onem, ac manuum impositionem, Spiritum conse-  
quantur, & signaculo Domini confirmantur. Quòd ipsum Chrysostomus, Augustinus, Isido-  
rus, & Innocentius III. affirmant, prout n. 38.  
vidimus. Asserunt etiam Gregorius Magnus homi-